

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2020. gada 18. jūnijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patērētāju tiesību aizsardzība – Finanšu pakalpojumu tālpārdošana – Direktīva 2002/65/EK – 1. pants – Darbības joma – Līgums par finanšu pakalpojumiem, kas sastāv no sākotnēja līguma, kam seko secīgas darbības – Direktīvas 2002/65/EK piemērošana tikai sākotnējam līgumam – 2. panta a) punkts – Jēdziens “līgums par finanšu pakalpojumiem” – Aizdevuma līguma grozījums par izmaiņām sākotnēji noteiktajā procentu likmē

Lietā C-639/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht Kiel* (Ķīles apgabaltiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 7. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 12. oktobrī, tiesvedībā

KH

pret

Sparkasse Südholstein,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], Tiesas priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*] (referents), L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un K. Toadere [*C. Toader*],

ģenerālvokāte: E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs: D. Dittert, nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 4. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- KH vārdā – *C. Rugen, Rechtsanwalt,*
- *Sparkasse Südholstein* vārdā – *F. van Alen, Rechtsanwalt,*
- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller, M. Hellmann, E. Lankenau* un *T. Henze*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *B.-R. Killmann* un *C. Valero*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2020. gada 12. marta tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK (OV 2002, L 271, 16. lpp.) 2. panta a) punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp KH un *Sparkasse Südholstein* par KH atteikuma tiesībām saistībā ar aizdevuma līgumu grozījumiem, ar kuriem mainītas sākotnēji noteiktās procentu likmes.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2002/65 1., 3., 13. un 16.–18. apsvērumā ir teikts:

“(1) Vienotā tirgus mērķu sasniegšanas sakarā ir svarīgi pieņemt pasākumus, kas izstrādāti, lai progresīvi konsolidētu šo tirgu, un minētajiem pasākumiem ir jābūt vēršamiem uz augsta līmeņa klientu [patērētāju] aizsardzības panākšanu saskaņā ar [EK] Līguma 95. un 153. pantu.

[..]

(3) [..] Lai nodrošinātu izvēles brīvību, kas ir būtiskas patērētāju tiesības, ir nepieciešama augstas pakāpes patērētāju aizsardzība, lai veicinātu patērētāju uzticēšanos tālpārdošanai.

[..]

(13) Šai direktīvai ir jāgarantē augsts patērētāju aizsardzības līmenis, lai nodrošinātu brīvu finanšu pakalpojumu kustību. Dalībvalstis nedrīkst pieņemt noteikumus, kas nav paredzēti šajā direktīvā, jomās, kuras tā saskaņo, ja tajā īpaši nav norādīts citādi.

[..]

(16) Uz vienu līgumu, kurā paredzēta tāda paša rakstura secīgu darbību vai atsevišķu darbību veikšana laika gaitā, dažādās dalībvalstīs var attiekties dažādas juridiskas prasības, taču ir svarīgi, ka šī direktīva ir piemērojama vienā un tajā pašā veidā visās dalībvalstīs. Šajā nolūkā ir lietderīgi uzskatīt, ka šī direktīva attiecas uz pirmo darbību no viena un tā paša rakstura secīgu darbību sērijas, ko veic laika gaitā un ko uzskata par tādām, kas veido vienu veselumu, neatkarīgi no tā, vai uz šo darbību vai darbību sēriju attiecas viens līgums vai vairāki secīgi līgumi.

(17) Par “sākotnējo nolīgumu par pakalpojumiem” var uzskatīt, piemēram, bankas konta atvēršanu, kredītkartes iegūšanu, vērtspapīru portfeļa pārvaldības līguma noslēgšanu, un par “darbībām” var uzskatīt, piemēram, naudas līdzekļu noguldīšanu bankas kontā vai izņemšanu no tā, maksājumu ar kredītkarti, darījumus, kas veikti saskaņā ar vērtspapīru portfeļa pārvaldības līgumu. Jaunu elementu pievienošana sākotnējam nolīgumam par pakalpojumiem, piemēram, iespēja izmantot elektroniskas maksāšanas līdzekli kopā ar esošo bankas kontu, nav “darbība”, bet papildu līgums, uz ko attiecas šī direktīva. Pierakstīšanas uz tā paša kolektīvo ieguldījumu fonda jaunām vienībām uzskata par vienu no “tā paša rakstura secīgām darbībām”.

(18) Iekļaujot tās darbības jomā pakalpojumu sniegšanas sistēmu, ko organizē finanšu pakalpojumu sniedzējs, šīs direktīvas mērķis ir izslēgt no tās darbības jomas pakalpojumus, ko sniedz stingri neregulārā kārtā un ārpus komercstruktūras, kas paredzēta distances līgumu slēgšanai.”

4 Šīs direktīvas 1. pantā “Mērķis un darbības joma” ir noteikts:

“1. Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu.

2. Attiecībā uz līgumiem par finanšu pakalpojumiem, kuros iekļauts sākotnējais nolīgums par pakalpojumiem, kam seko secīgas darbības vai tāda paša rakstura atsevišķu darbību sērija, kuru veic laika gaitā, šīs direktīvas noteikumi attiecas tikai uz sākotnējo nolīgumu.

Ja nav sākotnēja nolīguma par pakalpojumiem, taču secīgās darbības vai tāda paša rakstura atsevišķas darbības, ko izpilda laika gaitā, izpilda to pašu līgumslēdzēju pušu starpā, 3. un 4. pantu piemēro tikai tad, ja izpilda pirmo darbību. Tomēr, ja vairāk nekā gadu nav veikta neviena tāda paša rakstura darbība, nākošo darbību uzskata par pirmo jaunajā darbību sērijā un attiecīgi piemēro 3. un 4. pantu.”

5 Minētās direktīvas 2. pantā “Definīcijas” ir paredzēts:

“Šajā direktīvā:

- a) “distances līgums” ir jebkurš līgums [par finanšu pakalpojumiem], kas noslēgts starp piegādātāju un patērētāju, saskaņā ar piegādātāja organizētu tālpārdošanas vai pakalpojumu sniegšanas sistēmu, kad piegādātājs minētā līguma vajadzībām ekskluzīvi izmanto vienu vai vairākus informācijas pārraides līdzekļus līdz līguma noslēgšanas brīdim un ieskaitot to;
- b) “finanšu pakalpojums” ir jebkurš bankas, kredīta, apdrošināšanas, personālo pensiju, ieguldījumu vai maksājumu rakstura pakalpojums;
- c) “piegādātājs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, publiska vai privāta, kura, darbojoties savā tirdzniecības vai profesionālajā statusā, ir pakalpojumu sniedzējs pēc līguma, ievērojot distances līgumus;
- d) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kura distances līgumos, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kuri ir ārpus tās amata, nodarbošanās vai profesijas;

[..].”

6 Šīs direktīvas 3. pants “Informācija patērētājam pirms distances līguma noslēgšanas” ir formulēts šādi:

“1. Laikus, pirms patērētājs ir uzņēmies jebkura distances līguma saistības, viņam sniedz šādu informāciju par:

[..]

3) distances līgumu

- a) atteikuma tiesību esamība vai neesamība saskaņā ar 6. pantu un, ja atteikuma tiesības pastāv, to ilgums un nosacījumi to izmantošanai, tostarp informācija par summu, kādu patērētājam var lūgt samaksāt, pamatojoties uz 7. panta 1. punktu, kā arī šo tiesību neizmantošanas sekas;

[..].

2. Šā panta 1. punktā minētās ziņas, kuru komerciālais nolūks ir jāpaskaidro, sniedz skaidri un saprotami jebkurā veidā, kas atbilst izmantotajiem distances saziņas līdzekļiem, jo īpaši ievērojot komercdarījumu godprātības principus un principus, kas reglamentē tādu personu aizsardzību, kuras, ievērojot dalībvalstu likumus, nevar dot savu piekrišanu, piemēram, nepilngadīgie.

[..]”

7 Direktīvas 2002/65 6. pantā “Atteikuma tiesības” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka patērētājam ir 14 kalendāra dienas, lai atkāptos no līguma bez līgumsoda un bez iemesla paziņošanas. [..]

Atteikuma termiņu sāk skaitīt:

- vai nu no distances līguma noslēgšanas dienas, izņemot attiecībā uz minēto dzīvības apdrošināšanu, kur termiņš sāksies no brīža, kad patērētāju informē, ka distances līgums ir noslēgts, vai arī
- no dienas, kad patērētājs saņem līguma noteikumus un nosacījumus, un informāciju saskaņā ar 5. panta 1. vai 2. punktu, ja tas ir vēlāk nekā pirmajā ievilkumā minētajā dienā.

[..]

3. Dalībvalstis var noteikt, ka atteikuma tiesības neattiecas uz:

- a) jebkuru kredītu, kas galvenokārt paredzēts, lai iegādātos īpašumtiesības uz zemi vai esošu vai projektējamu ēku, vai nolūkā atjaunot vai uzlabot ēku, vai
- b) jebkuru kredītu, kas nodrošināts vai nu ar nekustamā īpašuma hipotēku, vai arī tiesībām saistībā ar nekustamo īpašumu, [..]

[..]”

Vācijas tiesības

8 *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilkodekss, turpmāk tekstā – “*BGB*”) 312.b panta 1. punkts – redakcijā, kas bija spēkā pamatlietas faktu laikā, – bija formulēts šādi:

““Distances līgumi” ir līgumi par preču piegādi vai pakalpojumu, tostarp finanšu pakalpojumu, sniegšanu, kas noslēgti starp piegādātāju un patērētāju, izmantojot tikai attālinātas saziņas līdzekļus, ja vien līgums ir noslēgts tālpārdošanas vai attālinātas pakalpojumu sniegšanas sistēmas ietvaros. “Finanšu pakalpojumi” pirmā teikuma izpratnē ir jebkuri bankas, kredīta, apdrošināšanas, individuālo pensiju, ieguldījumu vai maksājumu rakstura pakalpojumi.”

9 *BGB* 312.d pantā bija atzītas patērētāja, kas noslēdzis distances līgumu, atteikuma tiesības un būtībā precizēts, ka atteikuma termiņu skaita no brīža, kad ir izpildīts informēšanas pienākums, bet pakalpojumu sniegšanas gadījumā – no līguma noslēgšanas dienas.

10 Saskaņā ar *BGB* 495. panta 1. punktu:

“Patēriņa kredītlīguma gadījumā aizņēmējam ir [..] noteiktās atteikuma tiesības.”

11 *BGB* 312.b un 312.d panta saturs tika grozīts ar 2013. gada 20. septembra *Gesetz zur Umsetzung der Verbraucherrechtlicherichtlinie und zur Änderung des Gesetzes zur Regelung der Wohnungsvermittlung* (Likums par Patērētāju tiesību aizsardzības direktīvas īstenošanu un grozījumiem Likumā par nekustamā īpašuma aģentūru regulēšanu) (*BGBL*. 2013 I, 3642. lpp.). Tomēr *Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch* (Civilkodeksa ievadlikums) 229. panta 32. punktā ir paredzēts, ka šie *BGB* grozījumi neattiecas uz līgumiem, kas noslēgti pirms 2014. gada 13. jūnija. Turklāt no minētā 229. panta 32. punkta izriet, ka patērētāja atteikuma tiesības attiecībā uz līgumiem par finanšu pakalpojumiem neizbeidzas, ja – attiecībā uz distances līgumiem, kas noslēgti pirms 2014. gada 13. jūnija, – patērētājs nav ticis informēts par savām atteikuma tiesībām vai tas nav izdarīts atbilstoši to tiesību normu prasībām, kuras bija spēkā līguma noslēgšanas dienā.

12 *BGB* 495. panta 1. punktā – redakcijā, kas bija piemērojama no 2002. gada 1. augusta līdz 2014. gada 12. jūnijam, – bija noteikts:

“Patēriņa kredītlīguma gadījumā aizņēmējam ir 355. pantā noteiktās atteikuma tiesības.”

13 *BGB* 355. panta 3. punktā – redakcijā, kas bija piemērojama pamatlīetas faktu rašanās laikā, – bija noteikts:

“Atteikuma tiesības izbeidzas, kad apritējuši seši mēneši no līguma noslēgšanas. Preču piegādes gadījumā termiņu skaita no dienas, kad pircējs tās ir saņēmis. Atkāpjoties no pirmā teikuma, atteikuma tiesības neizbeidzas, ja patērētājs nav pienācīgi informēts par savām atteikuma tiesībām, un distances līguma par finanšu pakalpojumiem gadījumā tās neizbeidzas arī tad, ja piegādātājs nav izpildījis savus 312.c panta 2. punkta 1. apakšpunktā noteiktos informēšanas pienākumus.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

14 1994. gada 1. jūlijā un 17. jūlijā un 1999. gada 4. novembrī KH un kredītiestāde, kuras tiesību pārņēmēja ir *Sparkasse Südholstein*, noslēdza trīs aizdevuma līgumus. Pirmais līgums, kura pamatsumma bija 114 000 Vācijas marku (DEM) (aptuveni 57 000 EUR) un procentu likme – 6,95 %, bija paredzēts nekustamā īpašuma iegādes finansēšanai, un kā nodrošinājums tika izmantota nekustamā īpašuma tiesību ķīla. Arī otrais līgums, kura pamatsumma bija 112 000 DEM (aptuveni 56 000 EUR) un procentu likme – 5,7 %, bija paredzēts nekustamā īpašuma iegādes finansēšanai, un kā nodrošinājums tika izmantota nekustamā īpašuma tiesību ķīla. Trešais līgums, kura pamatsumma bija 30 000 DEM (aptuveni 15 000 EUR) un procentu likme – 6,6 %, bija paredzēts patēriņa preču iegādes finansēšanai.

15 Šajos līgumos iekļautās klauzulās bija paredzēts, ka katrai līguma pusei ir tiesības pēc konkrēta laikposma lūgt sākotnēji pielīgtās procentu likmes pielāgošanu un ka nevienošanās gadījumā kredītiestāde var piemērot mainīgu procentu likmi, kas līdzīga likmei, kura piemērojama šā veida līgumiem.

16 Atbilstoši šīm klauzulām līguma puses laikā no 2008. līdz 2010. gadam noslēdza trīs līguma grozījumus par gada procentu likmju atjaunināšanu, izmantojot tikai attālinātas saziņas paņēmienus. Šo grozījumu pieņemšanas gaitā *Sparkasse Südholstein* neinformēja KH par to, ka viņa var izmantot atteikuma tiesības.

17 Ar 2015. gada 2. septembra paziņojumu, ko *Sparkasse Südholstein* saņēma 2015. gada 8. septembrī, KH to informēja, ka viņa plāno atkāpties no minētajiem grozījumiem. Uzsvērusi, ka katrs no šiem grozījumiem ir uzskatāms par distances līgumu, viņa apgalvoja, ka, tā kā viņa nebija informēta par savām atteikuma tiesībām, viņai joprojām ir iespēja atkāpties no līguma, pamatojoties uz *BGB* 495. panta 1. punktu vai – pakārtoti – uz *BGB* 312.d panta 1. punktu.

- 18 KH cēla prasību *Landgericht Kiel* (Ķīles apgabaltiesa, Vācija), lūdzot atzīt, ka līdz ar atkāpšanos no otrā un trešā līguma grozījumiem esot kopumā zudusi līguma pušu vienošanās par šajos grozījumos pielīgtajām procentu likmēm, un piespriet *Sparkasse Südholstein* atmaksāt viņai procentu maksājumu, pamatsummas atmaksas un kontu apkalpošanas maksu summas, kas samaksātas kopš šo grozījumu noslēgšanas, kā arī samaksāt viņai kompensāciju.
- 19 *Sparkasse Südholstein* lūdza šo prasību noraidīt, apgalvojot, ka KH nebija atteikuma tiesību attiecībā uz šiem grozījumiem. Proti, šī kredītiestāde norāda, ka sākotnējie līgumi netika noslēgti, izmantojot attālinātas saziņas paņēmienus, un neesot iespējams atsevišķi atkāpties no grozījumiem, kuros nav runa par citiem finanšu pakalpojumiem. Pakārtoti – ja KH izdarītā atkāpšanās būtu spēkā, tās vienīgās sekas būtu grozījumu atcelšana, nevis sākotnējā līguma atcelšana, un turpmāk būtu maksājami procenti pēc mainīgas likmes, kā paredzēts līgumā.
- 20 Iesniedzējtiesa norāda, ka pamatlietas iznākums ir atkarīgs no atbildēm uz jautājumiem, vai šie grozījumi ir uzskatāmi par tādiem, kas, pirmkārt, noslēgti, izmantojot piegādātāja organizētu tālpārdošanas vai pakalpojumu sniegšanas sistēmu Direktīvas 2002/65 2. panta a) punkta izpratnē, un, otrkārt, ietilpst šajā pašā normā minētajā jēdzienā “līgums par finanšu pakalpojumiem”. Konkrētāk, iesniedzējtiesa uzsver, ka atbilde uz šo otro jautājumu esot nepieciešama, lai pamatlietā attiecīgā gadījumā varētu piemērot *BGB* 312.b panta 1. punktu, kā arī *BGB* 312.d panta 1. un 2. punktu, un piebilst, ka pēc Vācijas likumdevēju gribas *BGB* 312.b panta 1. punkta pirmajā teikumā minētais jēdziens “līgums par pakalpojumu sniegšanu, ieskaitot finanšu pakalpojumus” esot jāinterpretē atbilstoši Direktīvai 2002/65.
- 21 Šādos apstākļos *Landgericht Kiel* (Ķīles apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai līgums, ar kuru spēkā esošs aizdevuma līgums tiek grozīts tikai attiecībā uz pielīgto procentu likmes apmēru (grozījums par procentu likmi), ir uzskatāms par noslēgtu “saskaņā ar piegādātāja organizētu tālpārdošanas vai pakalpojumu sniegšanas sistēmu” Direktīvas [2002/65] 2. panta a) punkta izpratnē, ja filiāļu tiklu izmantojoša banka aizdevuma līgumus par nekustamo īpašumu finansēšanu ar nekustamā īpašuma ķīlas tiesību nodrošinājumu noslēdz vienīgi savās uzņēmuma telpās, bet nodibināto darījumatniecību ietvaros slēdz līgumus par grozījumu izdarīšanu jau noslēgtos aizdevuma līgumos, daļēji izmantojot tikai distances saziņas līdzekļus?
- 2) Vai jēdziens “līgums par finanšu pakalpojumiem” Direktīvas 2002/65 2. panta a) punkta izpratnē ietver tāda spēkā esoša aizdevuma līguma grozījumu, ja tas attiecas tikai uz pielīgto procentu likmi (grozījums par procentu likmi), nepagarinot aizdevuma līguma termiņu un nemainot tā apmēru?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par otro jautājumu

- 22 Ar otro jautājumu, kas izskatāms vispirms, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2002/65 2. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka aizdevuma līguma grozījums ietilpst jēdzienā “līgums par finanšu pakalpojumiem” šīs normas izpratnē, ja ar grozījumu tiek mainīta tikai sākotnējā procentu likme – bez aizdevuma līguma termiņa pagarināšanas un izmaiņām aizdevuma pamatsummā – un ja aizdevuma līguma sākotnējās klauzulās ir paredzēts šāds grozījums vai – nevienošanās gadījumā – mainīgas procentu likmes piemērošana.

- 23 Vispirms – līdzīgi kā ģenerālvokāte to ir darījusi secinājumu 45. punktā – ir jānorāda, ka principā Direktīvā 2002/65 ir paredzēta tajā reglamentēto aspektu pilnīga saskaņošana un ka tādēļ tās noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, lai interpretācija būtu vienveidīga visās dalībvalstīs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. septembris, *Romano*, C-143/18, EU:C:2019:701, 34. un 55. punkts).
- 24 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa prasībām izriet, ka Savienības tiesību normas formulējums, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās saturu un piemērošanas jomu, visā Savienībā tostarp ir interpretējams autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā ne tikai šīs tiesību normas formulējumu, bet arī tās kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedums, 2019. gada 23. maijs, *WB*, C-658/17, EU:C:2019:444, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 25 Attiecībā uz Direktīvas 2002/65 2. panta a) punktā minētā jēdziena “līgums par finanšu pakalpojumiem” formulējumu jānorāda, ka tajā ietvertā norāde uz “finanšu pakalpojumiem” ir uzskatāma par šā jēdziena diferencējošu elementu, jo ar to tiek identificēta konkrēta līgumu kategorija.
- 26 Jēdziens “finanšu pakalpojums” šīs direktīvas 2. panta b) punktā ir definēts kā jebkurš bankas, kredīta, apdrošināšanas, personālo pensiju, ieguldījumu vai maksājumu rakstura pakalpojums.
- 27 Konkrētāk, attiecībā uz kredīta līgumu Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, ka šādu līgumu raksturojošā saistība ir pati aizdotās summas piešķiršana, bet aizņēmēja saistība atdot aizdoto summu ir tikai aizdevēja saistības izpildījuma sekas (spriedums, 2017. gada 15. jūnijs, *Kareda*, C-249/16, EU:C:2017:472, 41. punkts).
- 28 Turpinot – kā pareizi norādījusi gan iesniedzējtiesa, gan ģenerālvokāte secinājumu 41. punktā, attiecībā uz Direktīvas 2002/65 2. panta a) punkta kontekstu nākas konstatēt, ka tad, ja līgumā par finanšu pakalpojumiem ir ietverts sākotnējais līgums par pakalpojumiem, kam seko secīgas darbības vai tāda paša rakstura atsevišķu darbību sērija, kuru veic laika gaitā, saskaņā ar tās 1. panta 2. punkta pirmo daļu šīs direktīvas noteikumi ir piemērojami tikai sākotnējam līgumam. Minētās direktīvas 17. apsvēruma otrajā teikumā šajā ziņā ir precizēts, ka jaunu elementu pievienošana sākotnējam līgumam nav “darbība”, bet papildu līgums, uz ko attiecas šī direktīva.
- 29 Tomēr, ņemot vērā šajā 17. apsvērumā sniegtos darbību piemērus, ir uzskatāms – tas, ka ar grozījumu tiek noteikta jauna procentu likme, tādējādi izpildot jau sākotnējā līgumā iekļauto pārskatīšanas klauzulu, kurā ir arī paredzēts, ka nevienošanās gadījumā automātiski ir piemērojama rezerves klauzula, kurā noteikta mainīga procentu likme, nav uzskatāms nedz par darbību Direktīvas 2002/65 1. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē, nedz par sākotnējā līguma papildināšanu ar jauniem elementiem.
- 30 Tādējādi gan no Direktīvas 2002/65 2. panta a) punkta gramatiskās interpretācijas, gan no tās sistemātiskas interpretācijas izriet, ka “līgums par finanšu pakalpojumiem” ir uzskatāms par līgumu, kurā paredzēta šādu pakalpojumu sniegšana. Tomēr šis nosacījums nav izpildīts gadījumā, kad – kā tas ir pamatlietā – attiecīgajā grozījumā tikai tiek pielāgota likme procentiem, kas maksājami kā pretizpildījums par iepriekš pielīgtu pakalpojumu.
- 31 Šādu interpretāciju apstiprina citu Direktīvas 2002/65 normu izvērtējums, no kura izriet, ka tā principā attiecas uz ikvienu vienošanos par raksturīgām piegādātāja saistībām. Tā minētās direktīvas 3. pantā konkrēti ir paredzēts, ka patērētājam sniedz pilnīgu informāciju par piegādātāja identitāti vai finanšu pakalpojuma galvenajām īpašībām, tostarp atteikuma tiesību esamību vai neesamību. Tomēr gadījumā, kad grozījums attiecas tikai uz procentu likmi, patērētāja atkārtotai informēšanai par šiem aspektiem nebūtu praktiskas nozīmes.

- 32 Visbeidzot, attiecībā uz Direktīvas 2002/65 mērķi ir konstatējams – kā jau teikts tās 3. un 13. apsvērumā –, ka tās mērķis ir patērētāju tiesību aizsardzības nodrošināšana augstā līmenī, lai veicinātu patērētāju uzticēšanos tālpārdošanai un nodrošinātu finanšu pakalpojumu brīvu apriti.
- 33 Tomēr nav tā, ka no šāda mērķa automātiski izrietētu nepieciešamība ikvienā gadījumā, kad, pamatojoties uz aizdevuma līguma sākotnēju klauzulu, tiek pieņemts līguma grozījums, kurā noteikta jauna procentu likme, šo grozījumu kvalificēt kā jaunu līgumu par finanšu pakalpojumiem.
- 34 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2002/65 2. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka aizdevuma līguma grozījums neietilpst jēdzienā “līgums par finanšu pakalpojumiem” šīs normas izpratnē, ja ar grozījumu tiek mainīta tikai sākotnējā procentu likme – bez aizdevuma līguma termiņa pagarināšanas un izmaiņām aizdevuma pamatsummā – un ja aizdevuma līguma sākotnējās klauzulās ir paredzēts šāds grozījums vai – nevienošanās gadījumā – mainīgas procentu likmes piemērošana.

Par pirmo jautājumu

- 35 Ņemot vērā uz otro jautājumu sniegto atbildi, uz pirmo jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 36 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospiež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK 2. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka aizdevuma līguma grozījums neietilpst jēdzienā “līgums par finanšu pakalpojumiem” šīs normas izpratnē, ja ar grozījumu tiek mainīta tikai sākotnējā procentu likme – bez aizdevuma līguma termiņa pagarināšanas un izmaiņām aizdevuma pamatsummā – un ja aizdevuma līguma sākotnējās klauzulās ir paredzēts šāds grozījums vai – nevienošanās gadījumā – mainīgas procentu likmes piemērošana.

[Paraksti]